

че Русия е пристъпила към окупация на Дунавският княжество, за да наложи волята си, — всички се убедили, че войната е неизбежна. Българите били свикнали вече да разбират смисъла на събитията. Наблюдения надъ онова, което ставало наоколо, срещи въ чужбина съ други народи, дейност на търговците-емигранти за просвѣта и свобода — всичко подтиквало по-напредничавите мъже да бждатъ любознателни и да работятъ за българското дѣло. „Тѣ вникваха въ миналите събития, разсждаваха за настоящите и предвиждаха бждащите“. Щомъ се прѣснала новината за обтѣгане на отношения между Турция и Русия, всички повѣрвали, че е настъпилъ часътъ за отхвърляне на игото.

Събранията на Сливенското братство, ръководени отъ Селимински, зачестили. Тѣ ставали тайно и предпазливо и никога не се узнало отъ враговете нищо за тѣхъ. Обсждадо се, какво трѣбвало да се върши въ случай на нова война на Балканите. „Всички гледаха нѣщата само отъ добрата страна, никой не мислѣше за несполука“.

Кредитътъ на Русия е билъ твърде високъ, за да не се допуска неуспѣхъ при едно ново сблъскване съ гнила Турция. Надеждите на българите сж били повишени невѣроятно. И сливенските съзаклетници, въодушевени отъ ревностъ за борба, се заловили да се приготвятъ за всѣка случайностъ. Всѣки отъ тѣхъ ималъ грижа да набере достатъчно храна за семейството си и да разполага съ оръжие и военни припаси. Ония, които познавали балканските пѣтеки и скривалища, намислили да се турятъ въ свръзка съ руските войски. Други пъкъ решили да излѣзатъ като хайдути изъ Балкана и да действуватъ споредъ обстоятелствата. Разпратени били върни хора изъ разни градове на Северна България и Тракия, за да държатъ тамъ връзка по народното дѣло. А за да бжде Братството въ течение на политиката, завързала се тайна преписка съ разни мѣста, особено съ Цариградъ и Букурещъ. Единъ отъ членовете на Братството, Иванъ Куртевъ, който билъ доставчикъ на храна при Великия везиръ, осведомявалъ чрезъ особенъ бързоходецъ за решенията на турското правителство. „Желанието и старанието на народа, казва Селимински, бѣха голѣми, ала срѣдствата му за постигане такова велико предначинание бѣха бедни — следъ петъ вѣка робство, разни войни съ руси, черногорци и сърби и напоследъкъ съ гърци